

det gaa ganske langsomt, i ethvert Tilfælde bliver det saa ubetydeligt, at det ikke er værd at tale om.

Nu vil man sige: Ja, men hvad vil man stille i Stedet? Ja, der vil jeg henvisse til, hvad der er foreslaaet til § 2 under Nr. 8, og hvad jeg har foreslaaet under samme Nummer som Hartkornsskattens Afskrivning, nemlig under Nr. 35 i anden Paragraf. Hvad da først dette sidste angaar, vil man se — hvis man gaar ind derpaa — at efterhaanden som Hartkornsskatterne indskrænktes, vil der falde forskellige Ting ind under den interkommunale Bestatning, saaledes at vedkommende Kommuner kunne faa de bortfaldende Indtægter dækkede; der vil saa nemlig falde ind derunder: Tiender, Jordskuld, Arvbesættelsesgifter og Prioritetsrenter, og jeg ser ikke rettere, end at Kommunerne derigennem ville blive stillede saaledes, at de ikke ville tabe noget, ved at man vedtager, at Hartkornsskatterne blive affæbne. De ville kunne faa deres Afgifter af den faste Ejendom fuldt ud, de ville blot ikke faa dem alene af Ejeren, men ogsaa af andre, som nyde godt af vedkommende Ejendom.

Den anden Del af samme Paragraf angaar juridiske Personer og er en nødvendig Følge af Paragraffen om Hartkornsskatternes Afskrivning. Men dernæst vil jeg henvisse til det Forslag, som er stillet af mig sammen med et Par andre Medlemmer til § 2, et Forslag, som jeg for mit Vedkommende ganske vist har stillet særlig med Hensyn til det Haab, jeg nærer om, at Hartkornsskatterne en Gang skulle blive affæbne, thi De ville da ogsaa se, at der er taget tilstrækkelig fat paa de faste Ejendomme. De ville se, at Meningen slet ikke er den, at man ikke paa særlig Maade skal tage fat paa de faste Ejendomme, men Meningen er kun den, at de, som til syvende og sidst skulle udrede Skatter af de faste Ejendomme, ere de forskellige Personer — det være sig nu de egentlige Ejere, Herlighedssejere, Tiendejere eller Prioritetssejere, som virkelig nyde Indtægterne af Ejendommen.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (Christensen Stadil) har Ret i, at der paa dette Punkt vil vise sig nogen Ulempe for Kommunerne, ved at man holder paa det Grundlag, som Regeringen har forelagt, i Stedet for at gaa over til hans, men hvis man nu alligevel vilde gaa ind paa, hvad jeg har foreslaaet paa Regeringens Grundlag, vilde deraf maasse kun blive Følgen, at man noget tidligere kom over til det Grundlag, som det ærede Medlem ønsker, og som jeg for mit Vedkommende er fuldstændig overbevist om, at man en Gang maa komme

over til, selv om man begynder med dette. Thi dette Grundlag vil volde saa mange Ubehageligheder og forarsage saa meget — ja, jeg tillader mig at sige — Brøvl og saa megen Strid mellem de forskellige Kommuner og saa megen Ubehagelighed for de forskellige Personer, som skulle deles, at man efter nogen Tids Forløb ikke usandsynlig vil komme over til det, som det ærede Medlem ønsker; men for øvrigt kunde man ogsaa paa det foreliggende Grundlag give Næringskommunen større Ret, end der her er foreslaaet, og der er ikke noget i Vejen for, at de 2 pCt., der er Tale om at give Næringskommunen, blive forøgede til 3 pCt., eller, hvis Tidene forandre sig ogsaa heri, endnu højere. Jeg tror ikke, der kan være noget i Vejen derfor, og jeg tror derfor ikke, at den Frygt, som det ærede Medlem htrede, har noget paa sig, naar henses til, at Hartkornsskatterne ikke foreslaas affæbne af mig nu paa en Gang, men kun i Løbet af en længere Arrække, hvor der vil blive Tid nok til at tage alle mulige Hensyn til Kommunerne.

Naar jeg dernæst gaar over til Byerne, vil den Indvending jo sandsynligvis rettes: Ja, men nu i Byerne, der foreslaar du jo ikke at affæbne de faste Ejendoms-skatter. Det gør jeg ikke; men hvad jeg i saa Henseende har foreslaaet er meget nær i Overensstemmelse med tidligere Regeringsforslag, som vel ikke vilde affæbne Hartkornsskatterne, men dog vilde nedskrive dem ikke saa ganske lidt og sikre dem, men saa samtidig dermed lod de faste Skatter i Byerne bestaa uforandrede. Jeg gør det ikke, fordi Forholdene i Byerne og paa Landet ere saa væsentlig forskellige, at ikke uden videre Forholdene fra det ene Sted kunne overføres paa det andet. Jeg gør det ikke, fordi de faste Ejendoms-skatter i Byerne, væsentlig set, ere uforanderlige. De ere uforanderlige lige over for Kommunalbestyrelserne; Kommunalbestyrelserne kunne intet gøre til eller fra. Der er en Gang ved Lov fastsat her i Kjøbenhavn en bestemt Afgift pr. vist Areal, en bestemt Afgift pr. Grundtakstportion; den Forandring, der kan ske, forekommer kun ad naturlig Vej derigennem, at der bygges ny Bygninger, eller de gamle forandres, eller at der i Byens Udkanter anlægges ny Gader o. s. v. o. s. v. Og hvad Købstæderne angaar, er det vel bestemt i Loven af 1863, at der hvert tyvende Aar skal foregaa en Omregulering af de faste Ejendoms-skatter, men der er dog ikke Tale om en Forhøjelse, men kun om en Regulerung af den en Gang fastslaaede Stat. Altsaa, Skatterne her i Kjøbenhavn og Byerne ere, væsentlig set,